

Отец Филотей (Фарос) и отец Ставрос (Кофинас)

□ "И ще остави човек баща си и майка си и ще се прилепи към жена си и ще бъдат двамата една плът."

овек, чиито родители не са признавали още от детските му години неговата индивидуалност и не са му позволявали да предприема каквито и да било лични стъпки, нито да поема житейски отговорности съответни на възрастта му, когато порасне, ще има понижено самочувствие и ще му е трудно да бъде независима личност. Такъв един човек и като възрастен продължава да пребивава в бащината си къща. И когато се ожени, продължава да бъде тясно обвързан с живота на родителите си - или ще живее у тях, или ще доведе тях у дома си, или ще живее в съседна къща или дори в същия блок, с една дума прекарва толкова време с тях, че е трудно да различиш собствения му дом от дома на родителите. Обикновено този вид семейства са силно асоциални, въпреки че успяват достатъчно добре да прикриват своята асоциалност, и се отличават с ярко изразено влечение към емоционално кръвосмешение. Те желаят да удовлетворяват всичките си потребности по между си и систематично избягват същностното обвързване с който и да било друг извън тясната семейна среда. Освен това тези семейства се отличават обикновено с неоспорим матриархат. Мъжете в тези домове играят ролята на украшение. Няма собствено мнение и право на глас. Ако се случи в такова семейство да влезе снаха която не произлиза от сходна среда и понечи да отвори устата си, всички членове на семейството остават толкова изумени от този факт, колкото биха били и ако проговореше домашното куче. Майката в такива семейства има върховното право и никой не помисля да оспори нейната абсолютна власт. За подходящи се считат онези снахи, които не се противят на абсолютното си претопяване и подчинение. Децата от такива семейства страдат от изключително сериозна психическа инвалидност и никога няма да могат да станат автономни личности. Ако някога се отдалечат от родителите си, те ще търсят техни заместители като духовници, началници или някакви други по-възрастни от тях ръководители, приятели или дори съпрузи, които ще бъдат такива само по име, и ще очакват от тях да подредят живота им и да решават за всичко вместо тях.

Една основна причина поради която съпрузите често поставят първото си семейство над второто е силното чувство на вина и задължение към родителите. Това означава, че той или тя се чувстват зле, когато трябва да откажат на определени родителски желания и да дадат предпочитание на съпруга или съпругата. Може майката на съпруга да не желае да признае, че синът ѝ е вече семеен и има нови задължения и да продължи да очаква от него същото себеотдаване, внимание и подкрепа, каквито ѝ е предлагал преди брака си. **Съпругът-син**, който не е прекъснал връзките с бащиния си дом, до една разумна граница, ще се затрудни да не отстъпва пред недопустимите майчини изисквания. Ще се опита да удовлетворява желанията ѝ и това се превръща в грешка, която по-късно ще усложни нещата. При такъв случай съпругът-син трябва да знае, че майка му е тази, която има проблем и че трябва да побърза да се превърне в зрял човек и "да не я оставя винаги да има първото място, понеже е майка", както казва свети Йоан Златоуст във връзка с Богородица.

Ако майката кара своя син да се чувства виновен за нейната самота, тя упражнява емоционално насилие. Често родителите се опитват да контролират детето си, което вече е семейно, внушавайки му по различен начин, че "ти си виновен за нашето нещастие". Но това е нечестна уловка. Задълженията на детето, създадо семейство, към неговите родители, никога не трябва да се превръщат в пречка за неговото

Емоционалното кръвосмешение (за връзките между родителите и младото семейство)

Публикувано от: Достойно естѣ
Петък, 05 Март 2010г. 10:59ч.

собствено семейство.

Превод: Златина Иванова

Източник: ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК